

Αριθμός 156/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Γεώργιο Χοϊμέ, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, την 1η Δεκεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Φωτεινή Χατζηχηδίδρογλου και Χαράλαμπο Ρέμπελη. Της αναιρεσίβλητης: Γ. Σ. του Δ., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Ζυγουλιάνο με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Κοινοποιούμενη η αναίρεση στις: 1) Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα. 2) Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα. 3) Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία "... ΑΕ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα. 4) Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία "... " και το διακριτικό τίτλο "...", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 30-8-2012 αίτηση της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Ειρηνοδικείο Σκύδρας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 130/2014 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 399/2015 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Έδεσσας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 20-9-2016 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγητή τον Αρεοπαγίτη Γεώργιο Χοϊμέ, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοι της αναιρεσείουσας ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010, όπως ίσχυε και εφαρμόζεται στην προκείμενη υπόθεση πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 1 παρ. 1 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 του ν. 4336/2015 (ΦΕΚ 94/Α/14-8-2015) που καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του ίδιου νόμου, τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, ορίζεται ότι "φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών τους και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει

ο πιστωτής". Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του πιο πάνω άρθρου 1 του ν. 3869/2010, κατά την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (πρβλ. άρθρ. 262 παρ. 1 ΚΠολΔ), και να τον αποδείξει (ΑΠ 65/2017, ΑΠ 951/2015, ΑΠ 1226/2014). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 560 αριθμ. 1 εδάφ. α' του ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται και στην παρούσα διαδικασία (άρθρ. 14 ν. 3869/ 2010), αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπρασιών... Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται με βάση τα πραγματικά περιστατικά που ανέλεγκτα το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν και την υπαγωγή τους στο νόμο και ιδρύεται αυτός ο λόγος αναίρεσης αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση. Με το λόγο αυτόν δεν επιτρέπεται να πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, υπό την επίκληση ότι αυτή παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ (ΑΠ 849/2007). Τέλος, στην περίπτωση που το διατακτικό της αναίρεσιβαλλόμενης απόφασης στηρίζεται αυτοτελώς σε δύο ή περισσότερες επάλληλες αιτιολογίες και με τους λόγους της αναίρεσης πλήττεται η μία μόνο από αυτές, οι λόγοι αυτοί της αναίρεσης, κατ' άρθρ. 566 παρ. 1 και 577 παρ. 3 ΚΠολΔ, είναι αλυσιτελείς, αφού οι μη πληττόμενες αιτιολογίες στηρίζουν επαρκώς το διατακτικό της απόφασης. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που με τους λόγους της αναίρεσης πλήττονται όλες οι αιτιολογίες, αλλά η προσβολή της μίας από αυτές δεν τελεσφορεί (ΑΠ Ολομ. 25/2003, ΑΠ 1221/2017, ΑΠ 763/2016). Στην εξεταζόμενη περίπτωση, το Μονομελές Πρωτοδικείο Έδεσσας που δίκασε ως Εφετείο, με την πληττόμενη 399/2015 απόφασή του, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρ. 3 εδάφ. β ν. 3869/2010, 739 επ. ΚΠολΔ), σε δίκη στην οποία έλαβαν μέρος, εκτός από τις διαδίκους της παρούσας αναίρετικής δίκης, και οι πιστώτριες τράπεζες "... Α.Ε.", "... Α.Ε.", "... Α.Ε." και "... Α.Ε.", στις οποίες και κοινοποιήθηκε η υπό κρίση, από 20-9-2016, αίτηση αναίρεσης (σχετ. οι ..., ..., ... και ..., από 29-9-2017, αντίστοιχα, εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών Π. Ρ.), κατ' άρθρ. 769 εδάφ. β', 762, 760 εδάφ. α', 748 παρ. 3 ΚΠολΔ (ΑΠ 153/2017, πρβλ. ΑΠ 1978/2017), δέχθηκε, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του (άρθρ. 561 παρ. 1 ΚΠολΔ), τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, κατά το μέρος που ενδιαφέρει στην προκείμενη δίκη: [Η απύσα, Γ. Σ. του Δ., είναι 37 ετών, κάτοικος Έως τον Αύγουστο του έτους 2008 διατηρούσε ατομική επιχείρηση στη ... και ειδικότερα κατάσταση πώλησης παιδικών ρούχων, το οποίο έκλεισε με ζημία... Από τις 17-10-2011

υπήρξε άνεργη... απασχολούμενη μόνο περιστασιακά, ενώ κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης (17-9-2012) εργαζόταν στον Αγροτικό Συνεταιρισμό Οπωροκηπευτικών Επισκοπής ως υπάλληλος γραφείου με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου από 10-6-2012 έως 15-9-2012, με μηνιαίες καθαρές αποδοχές 873,29 ευρώ... Από τον Ιούνιο του έτους 2013 εργάζεται ως ιδιωτική υπάλληλος σε επιχείρηση με αντικείμενο λογιστικές -φορολογικές εργασίες, αντί μηνιαίου μισθού 489,38 ευρώ... Είναι παντρεμένη με τον Γ. Τ., 49 ετών, ο οποίος εργάζεται ως καθηγητής φυσικής αγωγής, αντί μηνιαίου μισθού 1.339 ευρώ κατά τον Αύγουστο 2011 και 1.102 ευρώ κατά το Σεπτέμβριο 2013... Έχουν ένα παιδί, 14 ετών, και διαμένουν σε ένα διαμέρισμα, εμβαδού μικτού 89,20 τ.μ. και καθαρού 70,09 τ.μ., στο 2ο όροφο οικοδομής επί της παρόδου ... στη ..., το οποίο απέκτησαν κατά κυριότητα σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου έκαστος με το .../2002 συμβόλαιο αγοράς της συμβολαιογράφου Έδεσσας Χ. Δ., νομίμως μεταγραφέν... Πέραν τούτου, η αιτούσα έχει στην κατοχή της ένα αυτοκίνητο με αρ. κυκλοφ. ... Ι.Χ., μάρκας Hyundai Motor – Atos Prime, μοντέλο 2002, αξίας 900 ευρώ, με καθεστώς όμως παρακράτησης κυριότητας. Ο δε σύζυγός της έχει στην κυριότητά του και τα εξής ακίνητα: α) σε ποσοστό 37,50% εξ αδιαιρέτου τον υπ' αρ. ... αγρό, έκτασης 1.275 τ.μ. στην ... αξίας 2.000 ευρώ, β) σε ποσοστό 37,50% εξ αδιαιρέτου το υπ' αρ. ... οικόπεδο, έκτασης 606 τ.μ. που βρίσκεται στην ... στη θέση "... στο υπ' αρ. ... Ο.Τ. με την διώροφη οικοδομή που αποτελείται από ισόγειο κατάστημα, εμβαδού 164,40 τ.μ. και πρώτο όροφο, εμβαδού 164,40 τ.μ..., αξίας 20.000 ευρώ. Επίσης, έχει στην ιδιοκτησία του και ένα αυτοκίνητο με αρ. κυκλοφ. ... Ι.Χ., μάρκας Ford Focus, μοντέλο 2006, 1600cc, αξίας 4.000 ευρώ. Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλούμενη, η αιτούσα είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία, κατά πλάσμα του νόμου, θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο κοινοποίησης αυτής, με εξαίρεση τις κάτωθι αναφερόμενες εμπραγμάτως ασφαλισμένες απαιτήσεις, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι το χρόνο έκδοσης της απόφασης (άρθρο 6 παρ. 3 Ν. 3869/2010). Συγκεκριμένα, πιστωτές της αιτούσας είναι οι παρακάτω τράπεζες, δηλ.: 1) η "... Α.Ε.", προς την οποία οφείλει: α) ποσό 28.467,21 ευρώ από στεγαστικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση, β) ποσό 49.800,70 ευρώ από στεγαστικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης, γ) ποσό 9.148,89 ευρώ από στεγαστικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης, 2) η τελούσα υπό ειδική εκκαθάριση "... Α.Ε.", προς την οποία οφείλει: α) ποσό 36.769 ευρώ από την καταρτισθείσα στις 11-1-2007 υπ' αρ. 14/2007 σύμβαση δανείου, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με δύο προσημειώσεις υποθήκης, β) ποσό 6.038,46 ευρώ από σύμβαση πιστωτικής κάρτας, 3) η "... Α.Ε." (πρώην Τράπεζα "... Α.Ε."), προς την οποία οφείλει: α) ποσό 36.573,09 ευρώ από επιχειρηματικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης, β) ποσό 78.338,30 ευρώ από στεγαστικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση, εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης, 4) η "... Α.Ε.", προς την οποία οφείλει ποσό 22.539,15 ευρώ από καταναλωτικό δάνειο που της χορηγήθηκε στις 6-6-2011 με την υπ' αρ. ... σύμβαση, και 5) η "...", προς την οποία οφείλει: α) ποσό 16.286,28 ευρώ από ρύθμιση με την υπ' αρ. ... σύμβαση, β) ποσό 38.521,38 ευρώ από επιχειρηματικό δάνειο που της χορηγήθηκε με την υπ' αρ. ... σύμβαση,

εμπραγμάτως ασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης. Συνολικά δε το σύνολο των οφειλών της αιτούσας προς τις ως άνω πιστώτριες τράπεζες ανέρχεται στο ποσό των 326.247,75 ευρώ. Δεν διακριβώθηκε από έγγραφα πότε αναλήφθηκαν οι ως άνω δανειακές υποχρεώσεις, πλην αυτής προς την ... (11-1-2007) και αυτής προς την ... (6-6-2011). Περαιτέρω, οι δεύτερη και τρίτη των εφεσίβλητων προέβαλαν πρωτοδίκως και επαναπροβάλλουν τον ισχυρισμό ότι η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα δολίως περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών των οφειλών της, αφού γνώριζε κατά την ανάληψη των δανειακών υποχρεώσεων της ότι αδυνατεί να τις εκπληρώσει με βάση τις οικονομικές της δυνάμεις, ενώ εξακολουθούσε να κάνει χρήση ανακυκλούμενης πίστωσης, για να εξασφαλίσει επίπεδο ζωής ανώτερο από εκείνο που της επέτρεπε το εισόδημά της. Ο ανωτέρω ισχυρισμός, που αποτελεί ένσταση, τυγχάνει απορριπτέος προεχόντως ως αόριστος. Τούτο δε, διότι μόνη η επίκληση από τον πιστωτή της εκ μέρους του οφειλέτη ανάληψης υπερβολικών οικονομικών υποχρεώσεων, διά του δανεισμού του, έστω και εν γνώσει της αδυναμίας του να τις αποπληρώσει, δεν αρκεί για τη στοιχειοθέτηση του πραγματικού της ένστασης δόλου, αλλά απαιτείται να αναφέρονται συγκεκριμένες ενέργειες του οφειλέτη με στόχο την απόκρυψη της πραγματικής οικονομικής κατάστασης και των υποχρεώσεων του και τη συνέχιση ανάληψης υποχρεώσεων εκ μέρους του, ενέργειες, όμως, που στην προκειμένη περίπτωση δεν μνημονεύονται... Περαιτέρω, η ανωτέρω ένσταση είναι απορριπτέα και ως ουσία αβάσιμη, διότι αποδείχθηκε ότι η αιτούσα έχει περιέλθει σε μόνιμη και διαρκή αδυναμία να πληρώνει τις ληξιπρόθεσμες χρηματικές οφειλές της και η αδυναμία της αυτή δεν οφείλεται σε δόλο, αφού το εισόδημά της δεν επαρκεί, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, για να καλύψει τις μηνιαίες οικογενειακές της δαπάνες και τις οφειλές της προς τις ανωτέρω αναφερόμενες πιστώτριες Τράπεζες. Ενόψει των ανωτέρω η αιτούσα έχει περιέλθει σε πραγματική μόνιμη και διαρκή αδυναμία λόγω του ότι αυτή παρέμεινε άνεργη επί μακρό διάστημα, σε συνδυασμό με το ύψος των μηνιαίων δόσεων που απαιτούνται για την εξυπηρέτηση των δανείων της, τα οποία επιβαρύνονται με υψηλά επιτόκια, που έχουν περιορίσει σε σημαντικό βαθμό το εισόδημά της, με αποτέλεσμα να μην επαρκεί αυτό για την αντιμετώπιση των αναγκαίων δαπανών διαβίωσης αυτής. Η αδυναμία της αυτή, παρά τα όσα αντιθέτως διατείνονται οι εφεσίβλητες-καθ' ων η αίτηση, δεν οφείλεται σε δόλο, καθότι κάτι τέτοιο δεν αποδείχθηκε από τις τελευταίες, οι οποίες φέρουν το βάρος απόδειξης. Εξάλλου, ο δανειολήπτης, που αιτείται τη λήψη δανείου, δεν έχει την ευχέρεια να υποχρεώσει τον πιστωτή να αποδεχθεί την πρότασή του, ιδιαίτερα δε όταν οι τράπεζες έχουν την δυνατότητα, εκτός από την έρευνα των οικονομικών δυνατοτήτων του αιτούμενου δανείου (μέσω βεβαίωσης αποδοχών), να διαπιστώσουν και λοιπές δανειακές υποχρεώσεις του σε άλλες τράπεζες ή την εν γένει οικονομική του συμπεριφορά μέσω του διατραπεζικού συστήματος "Τειρεσίας". Δολιότητα θα μπορούσε να υπάρξει μόνο εάν ο δανειολήπτης εξαπάτησε τους υπαλλήλους της τράπεζας, προσκομίζοντας πλαστά στοιχεία ή αποκρύπτοντας υποχρεώσεις που για οποιονδήποτε λόγο δεν έχουν καταχωρηθεί στις βάσεις δεδομένων που αξιοποιούν οι τράπεζες, για την οικονομική συμπεριφορά των υποψήφιων πελατών τους. Προσθέτως, κατά την κρίση του παρόντος δικαστηρίου, ο δανειολήπτης δεν έχει καμία εξουσία διαμορφώσεως ή τροποποιήσεως όρων των δανειακών συμβάσεων που συνάπτονται με τις τράπεζες, διότι πρόκειται περί συμβάσεων προσχωρήσεως προς εκτέλεση των οποίων αυτές, αφού εκτιμούσαν ορισμένες

παραμέτρους στο πρόσωπο του δανειολήπτη και βαθμολογούσαν την πιστοληπτική του ικανότητα, χορηγούσαν το τραπεζικό προϊόν]. Με βάση τις παραδοχές αυτές, το παραπάνω δικαστήριο δέχθηκε, ως ουσιαστικά βάσιμη, την από 6-10-2014 έφεση της αναιρεσίβλητης κατά της πρωτόδικης 130/2014 απόφασης του Ειρηνοδικείου Σκύδρας που είχε κρίνει διαφορετικά και, αφού την εξαφάνισε, κράτησε και δίκασε κατ' ουσίαν την υπόθεση και, τελικά, δέχθηκε την ένδικη, από 30-8-2012, αίτηση της αναιρεσίβλητης για ρύθμιση των οφειλών της κατά τις διατάξεις του ν. 3869/2010. Ήδη, η αναιρεσείουσα πιστώτρια τράπεζα, με τον μοναδικό λόγο αναίρεσης, προσάπτει στην πληττόμενη απόφαση αιτιάσεις, από τον αριθμό 1 εδάφ. α' του άρθρου 560 ΚΠολΔ, που συνίστανται στο ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο 1) αξίωσε, κατ' αρχάς, για το ορισμένο της ένστασής της, αναφορικά με το ότι η αναιρεσίβλητη περιήλθε δόλια σε αδυναμία πληρωμών, την επίκληση, εκ μέρους της, άμεσου δόλου στο πρόσωπο της αναιρεσίβλητης και, 2) ακολούθως, στηριζόμενο στην εσφαλμένη αυτή ερμηνεία της αόριστης νομικής έννοιας του δόλου, ότι δηλαδή απαιτείται για την ευδοκίμηση της εν λόγω ένστασής της η ύπαρξη άμεσου δόλου, απέρριψε την ένστασή της, σε κάθε περίπτωση, και ως ουσιαστικά αβάσιμη, παραβιάζοντας, έτσι, ευθέως, με εσφαλμένη ερμηνεία και μη εφαρμογή, τις διατάξεις ουσιαστικού δικαίου των άρθρων 1 παρ. 1 ν. 3869/2010 και 330 ΑΚ, αφού αξίωσε περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτεί ο νόμος για να αποδοθεί στην αναιρεσίβλητη ενδεχόμενος δόλος. Ο λόγος αυτός, κατά το δεύτερο σκέλος του που αναφέρεται στην επάλληλη αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης για την απόρριψη της πιο πάνω ένστασης ως ουσιαστικά αβάσιμης, είναι, προεχόντως, απαράδεκτος, διότι με το πρόσχημα της συνδρομής των προϋποθέσεων θεμελίωσής του στις προαναφερόμενες διατάξεις πλήττεται η, αναιρετικά ανέλεγκτη, ουσιαστική εκτίμηση, ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων από το δικαστήριο της ουσίας, δεδομένου ότι αυτό δέχεται με την απόφασή του ότι δεν αποδείχθηκε δόλος της οφειλέτριας - αναιρεσίβλητης. Κατά συνέπεια, το δικαστήριο της ουσίας, απορρίπτοντας, ανεξάρτητα από την αοριστία του ή όχι, τον επίμαχο ισχυρισμό - ένσταση της αναιρεσείουσας, ως ουσιαστικά αβάσιμο, δεν παραβίασε, ευθέως, τις παραπάνω διατάξεις, με εσφαλμένη υπαγωγή σε αυτές των πραγματικών περιστατικών που ανέλεγκτα δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν. Η παράθεση της πλεοναστικής και, συνάμα, εσφαλμένης αιτιολογίας (ΑΠ 286/2017, ΑΠ 153/2017, ΑΠ 65/2017), [κατά την οποία απαιτείται, για τη δόλια περιέλευση του υπερχρεωμένου οφειλέτη σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών, άμεσος δόλος αυτού και, ειδικότερα, εξαπάτηση εκ μέρους του, ως δανειολήπτη, των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος από το οποίο δανειοδοτήθηκε με την προσκόμιση πλαστών στοιχείων ή απόκρυψη των υποχρεώσεών του, που δεν έχουν καταχωριστεί στις βάσεις δεδομένων που αξιοποιούν οι τράπεζες για την οικονομική συμπεριφορά των πελατών τους, αποκλείοντας ότι συντρέχει κάτι τέτοιο (δόλια περιέλευση σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών) σε περίπτωση ενδεχόμενου δόλου ή παράλειψης των υπαλλήλων των πιστωτικών ιδρυμάτων να ενεργήσουν έρευνα της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη πριν από τη χορήγηση της πίστωσης], που διατυπώθηκε κατά την πορεία του δικανικού συλλογισμού του Μονομελούς Πρωτοδικείου προς άντληση επιχειρήματος υπέρ της κύριας αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασής του και δεν ήταν απαραίτητη για τη στήριξη του διατακτικού της, δεν ιδρύει τον παρόντα λόγο αναίρεσης, κατά το ερευνώμενο σκέλος του (βλ. και ΑΠ 65/2017, ΑΠ 675/2013, ΑΠ 1008/2007). Κατόπιν τούτου, αφού δεν πλήττεται αποτελεσματικά, με το

σκέλος αυτό του λόγου αναίρεσης, η προπαρατιθέμενη επάλληλη αιτιολογία που στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, ο ίδιος λόγος αναίρεσης, κατά το πρώτο σκέλος του, καθίσταται πλέον αλυσιτελής, σύμφωνα και με όσα αναπτύχθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Μετά από αυτά, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί και να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου, που έχει καταθέσει η αναιρεσείουσα, στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 εδάφ. ε' του ΚΠολΔ, όπως ισχύει και εφαρμόζεται στην παρούσα υπόθεση μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015 που ισχύει, κατ' άρθρ. 1 άρθρο ένατο παρ. 2 και 4 αυτού, για τα ένδικα μέσα που κατατίθενται από 1-1-2016), χωρίς να περιληφθεί διάταξη για δικαστικά έξοδα κατά το άρθρο 746 ΚΠολΔ, έστω και αν πρόκειται για υπόθεση που κρίνεται κατά τους κανόνες της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρ. 3 εδάφ. β' του ν. 3869/2010), γιατί η δικαστική διαδικασία του εν λόγω νόμου δεν επιτρέπει την εφαρμογή του άρθρου αυτού, καθώς επικρατεί η ειδικότερη ρύθμιση που προβλέπει το άρθρο 8 παρ. 6 εδάφ. β' του ίδιου ν. 3869/2010, κατά το οποίο "...Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται", που εφαρμόζεται και στην αναιρετική δίκη (ΑΠ 1208/2017, ΑΠ 636/2017, ΑΠ 951/2015).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 20 Σεπτεμβρίου 2016 και με αύξοντα αριθμό κατάθεσης .../21-9-2016 αίτηση της "... ΑΕ" για αναίρεση της 399/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Έδεσσας που δίκασε ως Εφετείο. Και Διατάζει την εισαγωγή του παραβόλου, που έχει καταθέσει η αναιρεσείουσα, στο δημόσιο ταμείο. ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018. ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 22 Ιανουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ